

[Steen Folke.]

derne i samfundet, for det kræver i virkeligheden en total omvæltning af det samfund.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hanne Reintoft) (DKP):

Inden jeg går over til det mere saglige, skal jeg lige sige én ting til venstres ordfører — og det bliver også den eneste — nemlig om hun ikke vil være så elskværdig at lade være at citere mig for, hvad den radikale ordfører sagde i går.

Når det er sagt, vil jeg nok sige, at det på sin vis er tragisk, at vi her som land giver tilslutning til FN's kvindeår, at vi holder en lang kvindedebat med en masse fine ord, og at vi så i dag faktisk ikke vil gennemføre noget som helst. Med kendskabet til det, der sker herinde, er det selvfølgelig ikke overraskende for os andre, men måske for befolkningen.

På den anden side er der jo det positive i det — og jeg opfattede ministerens tale som meget positiv — at der trods alt er en ret bred del af folketinget, der forstår, at foranstaltninger som disse er nødvendige.

Jeg vil gerne sige, også i anledning af, hvad ministeren sagde, at jeg synes ikke, det er overbud med 26 ugers barselhvile. Jeg synes det bl. a. ikke, fordi det norske arbejderparti lige har fremlagt et lovforslag om 44 ugers barselhvile. Jeg synes ikke, et halvt år i alt er for lidt, og jeg er sikker på, at det hører til de ikke-udgiftkrævende reformer, fordi jeg er helt sikker på, at den omsorg, vi yder mor og barn dér, på mange måder kommer ind igen i form af manglende sygdomsmeldinger, manglende hospitalsindlæggelser og meget andet.

Jeg havde gerne set — fru Ebba Strange har nok ret i at det skulle jeg have haft med — at man også skulle have fri omkring børns sygdom; jeg tror, det i høj grad skal gælde både mænd og kvinder. Med hensyn til barselhvilen kan vi diskutere det for mændene, når vi engang har sikret kvinderne anstændige forhold, men det synes jeg nok må være en ganske klar betingelse; ellers bliver det, som jeg har sagt mange gange før, bare en yderligere belastning for kvinden.

Jeg er meget glad for, at socialdemokratiet kommer med et forslag om orlovsregler for vordende adoptivmødre, fordi det har været et problem og noget, der skulle løses.

Jeg havde meget gerne villet kunne formulere noget om, at man ikke kan fyre kvinderne, når de bliver gravide, for de bliver fyret — ude i Københavns amt, hvor jeg er ansat, fyrer man alle gravide vikarer — men det er jo et arbejdsmarkedsspørgsmål og meget svært at lovfæste.

Det angreb, vi oplever på daginstitutioner, svarer jo nøje til erfaringer fra 1930'erne og før, når man ved, at kvinderne skal sendes hjem fra arbejdsmarkedet, og derfor er der jo ikke noget komisk, men noget meget principielt i at stadfæste, at de daginstitutioner skal udbygges. Vi har da i årevis haft de bestemmelser i børne- og ungdomsforbudsloven og nu i bistandsloven, men de er jo ikke overholdt af alle kommuner, og samtidig er nogle kommuner hindret af låne- og investeringslofter og periodiske byggestop, og det er det, vi gerne vil have hindret. Det, at vi har mange arbejdsløse, er sandelig ingen motivering for ikke at hæve fripladsgrænserne; tværtimod trænger netop de arbejdsløse børn ganske kolossalt til, at der skabes muligheder for, at de kan være i institutionerne.

Ja, vi ønsker gratis tilbud til alle børn, erkender, det er langsigtet, erkender, vi skal starte med de laveste lønninger for derefter at skride frem, men det er godt, at vi er enige om det endelige mål, også fordi det har et betydeligt pædagogisk sigte.

Med hensyn til uddannelsen af de enlige forsørgere kan jeg sige, at dér synes jeg, mødrehjælpens mange klager over for små bevillinger ikke helt bekræfter, at vi har gjort det tilstrækkelig godt, og vi burde intensivere det også nu, når bistandsloven kommer i gang.

Samtidig burde vi gøre et eller andet ved kvindernes uddannelsesmæssige stade i det hele taget, men også det er svært at omsætte i konkrete lovforslag, og vi har jo netop, i erkendelse af at dette er en parlamentarisk forsamling, villet fremsætte konkrete ting; deri ligger ikke, at der ikke er mange, mange andre ting, ikke mindst arbejdsmarkedsmæssige ting, der skulle gøres.

Med hensyn til sambeskatningen har fru Aase Olesen misforstået mig. For det første går vi ud fra en 100.000 kr.s indtægt for hver, men jeg vil godt lige forklare nærmere, at når vi foreslår at ophæve sambeskatningen på denne måde, er det, fordi vi ikke vil